

ΛΗΔΑ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ: ΜΙΚΡΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΕ ΧΩΡΟΥΣ ΑΥΣΤΗΡΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥΣ

Στις 27 Νοεμβρίου εγκαινιάζεται η έκθεση ζωγραφικής της Λήδας Παπακωνσταντίνου στο Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλεάνα Τούντα. Η έκθεση αυτή στάθηκε η αφορμή για να βρούμε τη ζωγράφο, να μιλήσουμε μαζί της και να γνωρίσουμε από κοντά έναν άνθρωπο που ζει με το δικό του τρόπο τις ώρες της δημιουργίας του.

Η καλλιτεχνική παρουσία της Λήδας Παπακωνσταντίνου ξεκίνησε το 1968 στο Λονδίνο, με μια σειρά από performances σε Πανεπιστήμια, δρόμους, μετρό, σούπερ μάρκετ και θέατρα. Από το 1974 μέχρι σήμερα έχει παρουσιάσει δουλειές διαφορετικές (performances, video, κατασκευές στο χώρο, ζωγραφική, γλυπτική) στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Έλαβε μέρος στα Ευρωπαϊκά '82 στην Αμβέρσα, στη Fiac '85 και στην Biennale του Σάο Πάολο. Την καλλιτεχνική της φυσιογνωμία μπορείτε να τη γνωρίσετε μέσα από τα έργα της. Στη συνέντευξη που ακολουθεί μας δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίσουμε και την ανθρώπινη πλευρά ενός ανθρώπου που αφοσιώθηκε στην τέχνη.

■ *Κα Παπακωνσταντίνου, από πότε και με ποιο τρόπο δουλέψατε τα έργα που παρουσιάζονται τώρα στην έκθεση;*

Η δουλειά αυτή ξεκίνησε πριν από δύο περίπου χρόνια. Δούλεψα τη μπογιά πάνω σε διαφανές πλαστικό PVC. Κάθε έργο αποτελείται από δύο τελάρα, τοποθετημένα το ένα μπροστά από το άλλο, και κρεμασμένα σε μικρή απόσταση από τον τοίχο. Το φως είναι το τρίτο υλικό. Κάθε πινελιά πάνω στη διάφανη βάση, όταν φωτίζεται, εναποθέτει στον τοίχο τη σκιά της. Το αποτέλεσμα είναι ζωγραφίες με πολλά επίπεδα, όπου αγκαλιάζεται ο πραγματικός χώρος με το χώρο της ζωγραφικής ψευδαίσθησης, δημιουργώντας ένα περιεργό βάθος πεδίου, που η φωτογραφική μηχανή αδυνατεί να καταγράψει.

■ *Υπήρξαν συγκεκριμένα ερεθίσματα που οδήγησαν στη θεματολογία των έργων σας;*

Η αρχή της βρίσκεται σ' ένα μικρό βιβλίο που σιγά-σιγά εκτελώ και ονομάζεται "Το

βιβλίο του Ουρανού και της Θάλασσας". Ένα στοιχείο που επαναλαμβάνεται εκεί μέσα είναι τα φτερά των τζιτζικιών. Αγαπώ τη διαφάνεια και το δυναμικό, ευγενικό σχεδιασμό τους. Βέβαια δεν είναι πολλά που μπορείς να κάνεις σε ένα φτερό τζιτζικιού. Είναι από μόνο του απολύτως τέλει. Ας πούμε πως λειτούργησε σαν ύλη μέσα από την οποία έπρεπε να περάσω για να μπω σε άλλες διαστάσεις. Μάλιστα, δουλεύοντας αυτά τα έργα, είχα συχνά μια ανάμνηση από την παιδική μου ηλικία.

■ *Μπορείτε να μας την περιγράψετε;*

Ναι, βέβαια, ήμουν 4-5 χρονών, χαμένη σ' ένα χωράφι με στάχια. Είχα καθήσει κάτω κι έβλεπα τον κόσμο μέσα από τους λεπτούς κορμούς των σιταριών που έμοιαζαν με επάλληλες γραμμές. Πάνω από το κεφάλι μου υπήρχαν λουλούδια, αναρριχόμενοι μίσχοι βίκου, παπαρούνες και έντομα, διάφορα έντομα, μικρά και μεγάλα. Όλα αυτά τα ένιωθα σε μια διαρκή, απαλή κίνηση, ο χώρος ήταν

διάφανος και οι ρυθμοί γύρω μου αρμονικοί. Δεν προσπαθώ ν' αναπαράγω αυτό το χώρο της μνήμης, η αίσθηση όμως του θαυμαστού και της χαράς ήταν πολύ συχνά μαζί μου καθώς δούλευα.

■ *Ασχολείστε με πολλά υλικά. Ποια απ' αυτά σας εκφράζουν περισσότερο και προτιμάτε να χρησιμοποιείτε για τα έργα σας;*

Το υλικό είναι απλά ο ενδιάμεσος ανάμεσα στην ιδέα και το τελικό αντικείμενο. Έτσι αλλάζω συχνά υλικά...

■ *Πώς αισθάνεσθε όταν τελειώνει ένα έργο; Σε ποιο ανήκει τελικά αυτή η δημιουργία;*

Από τη στιγμή που τελειώνει ένα έργο, ανήκει στον εαυτό του. Αυτός ο "εαυτός" αυτοπροσυστάζεται και επικοινωνεί με τις δικές του ιδιότητες και ιδιομορφίες.

■ *Υπάρχει κάτι ακόμα που κατά τη γνώμη σας, χαρακτηρίζει έναν καλλιτέχνη εκτός από το ταλέντο του;*

Οι καλλιτέχνες είναι εκ γενετής οικολόγοι. Αυτό σημαίνει ότι είναι επεμβατικοί και δραστήριοι.

